

Trediedel. En saadan Ordning kan efter min Mening Venstres Regering ikke være bekendt at foreslaa.

En af Forslagets afgørende Hovedbestemmelser er Afskaffelsen af den ekstraordinære Hjælp til de arbejdsløse. Jeg maa hævde, at det er ikke saa lidt af en dristig Handling, midt i en økonomisk Nedgangsperiode med 92 000 arbejdsløse at stryge Hjælpen til de arbejdsløse og at gaa bort fra det Princip, som var det bærende ved Forslaget af 1921, at naar der var ekstraordinære Forhold, skulde vi alle staa sammen om at bære Byrderne derved. Nu skal altsaa de andre Samfundsklasser fritages, og alle Udgifterne skal, saaledes som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen gjorde det forleden Dag, væltes over paa Arbejderklassen. Imod denne Handling vil jeg advare. Rundt i Verden søger man i dette Øjeblik at komme igennem Krisen ved i stort Omfang at bevilge Understøttelser til dem, der er haardest ramt af Krisen, nemlig de arbejdsløse, i Tyskland, i Frankrig, i Belgien, i Sverige og i Norge; og man gør det mange Steder ved at give dem offentlig Forsorgelse, men vel at mærke efter at have borttaget Fattighjælps Virkning deraf. Her gaar man altsaa den stik modsatte Vej, man vil ophæve denne Hjælp. Og Ansvar for, hvad der sker eller kommer efter dette, maa hvile paa den nuværende Regering helt og fuldt ud. Det er jo ikke noget ufarligt Eksperiment at lovgive i hvert Fald paa Trods af 40 pCt. af den danske Befolkning. Danmark har i den stormfulde Tid, som vi i Europa har gennemlevet, været forskaanet for alle de oprivende Kampe, som har kendetegnet Udviklingen i andre Lande, og en af de Ting, der mest har bidraget til den Ro, som vi har kunnet glæde os ved herhjemme, er Arbejdsløshedsforsikringen og den Hjælp, der har været knyttet til denne Forsikring. Nu vælter de, som er mest interesserede i denne Ro i Samfundet, Byrden fra sig, og de maa bære Følgerne. Danske Arbejdere — det er jeg sikker paa — finder sig ikke i, at de selv eller deres Hustruer og Børn skal sulte. De finder sig ikke i at blive henvist til Fattigvæsenet, og de bliver aldrig Løntrykkerel (Bifald fra Tilhørerpladserne).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige.

Sven: Som angivet af min Gruppes Formand ved Paabegyndelsen af Forhandlingen vil det Parti, hvortil jeg hører, undergive de af den høje Regering fremsatte Lov-

forslag en saavel fordomsfri som velvillig Behandling, alene ledet af rent saglige Hensyn.

Det foreliggende Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring har jo det ganske særlige Formaal, angivet af den højtærede Indenrigsminister ved Forelæggelsen, at skulle for det første skabe en Lettelse ikke alene af Statens og Kommunernes Udgifter til Arbejdsløsheds-hjælp, men ogsaa af de private Borgeres Bidrag til samme og endvidere at skulle virke paa Produktionslivet, vel ikke direkte, men ved sine middelbare Følger. Alt dette er jo liffig Tale, og naar man hørte og senere læste den højtærede Indenrigsministers Forelæggelsestale, forekommer det en, at man staaar overfor en ren Aladdin, der gnider paa sin Lampe og fluks fremskaffer de herligste Resultater. At spare Statens, Kommunernes og de private Borgere for Udgifter er jo udmærket, men man maa jo rigtignok samtidig spørge, hvorledes det saa skal gaa med den dog ikke helt uvigtige Faktor i Arbejdsløshedslovgivning: de arbejdsløse. Nu er det vel ikke saa, at Arbejdsløshedslovgivningens Opgave er at afskaffe Arbejdsløsheden, hverken den ekstraordinære eller den ordinære, men det er denne specielle Lovgivnings Opgave at mildne, at holde, saa vidt det er muligt, dem, der rammes af Arbejdsløsheden, paa ret Køl. Men ved Lovgivning mod Arbejdsløshed kan man og bør man jo foruden de finansielle Hensyn ogsaa tage i Betragtning, hvilke Udsigter der er for Arbejdsløshedens Omfang, om dette kan forudsættes at blive mindsket eller ikke. Det maa derfor have været Forudsætningen for den højtærede Regering ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, at en Arbejdsløshed af det Omfang, vi har kendt i de senere Aar, ikke med Rimelighed i den nærmeste Tid kan forudses eller ikke med Rette vil kunne være til Stede; thi ellers vilde Lovforslagets økonomiske Konsekvenser for Samfundet, naar man ser Forholdene aabent i Øjnene, ikke være de i Motiverne angivne: at skabe en samfundsmæssig Lettelse, men derimod kun en Omflytning af Byrden, og en saadan blot og bar Omflytning har ingen samfundsmæssig Interesse i det hele. Tiden er til Realiteter, som den højtærede Statsminister har sagt, og kun saadanne vil vi interessere os for.

Hvad i øvrigt Hovedpunkterne i Lovforslaget angaar, skal jeg paa mit Partis Vegne erklære vor Beredvillighed til at indskrænke den offentlige Arbejdsanvisnings Apparat. Jeg forstaaar saa udmærket godt, at den højtærede Indenrigsminister har